

Kronieken oktober 2016

Guido's graf is nu versierd met veelkleurige bloemen, de kaars is opgebrand, er is een nieuwe nodig, het lied is nog niet uit! Naast Guido in zijn urn, op de begraafplaats der redemptoristen te Mariakerke (Gent), is nu ook pater Roger Dhont begraven in een 'normaal' graf.

Op 01/10 komt de begijnhofgroep samen, daarna is een eerste bijeenkomst voor onze catechumenen en **om 18.30 uur is er een Effataviering met de Naamopgave van Tiebe, Tim en Tiebe.**

Geert, de vader van Linde die op 10/10/2015 haar naam heeft opgegeven, verwelkomt de Effatagemeenschap en meer speciaal de drie Plechtige Communicanten die vandaag aan deze gelovige gemeenschap hun naam willen opgeven.

Anja leidt de viering in, Eline leest het evangelie (Lucas 17, 5-10), over het geloof als een heel klein mosterdzaadje, over wat een grote moerbeiboom gehoorzaam zou doen en over wat onnutte knechten doen als ze alleen maar hun plicht doen. Anja vat haar commentaar op het evangelie en haar reacties op het vele dat in Effata gebeurt, samen in de tekst van de bezinning, die ik voor éénmaal volledig weergeef:

'Hier sta ik dan. Aan de rand van iets nieuws. De angst geeft me zin om hard weg te lopen. Maar ik blijf staan. Iets in mij zegt dat ik de sprong moet wagen. Het is sterker dan mezelf. Ik kijk rondom me en anderen knikken me bemoedigend toe. Doe maar. We gaan met je mee. Samen durven we het aan. En jij God, kijkt me liefkozend aan en zegt: *"Het verlangen om te geloven is al geloven! Kom, geef je maar over aan Ik die je leid. We gaan samen het avontuur aan. Jij en ik en jij en jij. Ik ga je voor"*. En ik spring. En ik val en tuimel en vlieg en zweef en dans op de wind. Jouw Geest. Het Beloofde Land tegemoet.'

Anja zegt dat ze het soms niet ziet zitten of een andere maal niet durft, ze vindt dat ze het niet kan, dat ze niet genoeg vertrouwen heeft.

Op vraag van Bernadette hebben Tiebe, Tim en Tiebe al nagedacht over de betekenis van hun naam. Tiebe komt vermoedelijk van 'Teba' dat 'vertrouwen' betekent, of komt uit Friesland of uit Brugge en betekent dan 'schitterend', of is, meer prozaïsch, afkomstig van 'de Tiber', een rivier die door Rome stroomt. Tim komt van 'Timotheüs' en betekent 'God ter ere' of van 'Timon' en betekent dan eer(bied)waardig. Je mag kiezen!

Met hun drieën kregen ze van Bernadette elk een touwtje, waarmee ze de afstand tussen henzelf, voorgesteld door een kaars op het altaar en het kleine vuurtorentje op hetzelfde altaar moeten overbruggen. Maar de touwtjes zijn te kort, het lukt niet. Ze hebben natuurlijk een dooppeter en – meter. Zo krijgt Tiebe Roze Anne als Effatameter, de andere Tiebe krijgt Caië als Effatameter en Tim krijgt Ilse als Effatameter. De drie pas toegewezen meters hebben een touwtje mee van verschillende kleur om toch bij het kleine vuurtorentje te komen (Roze Anne: rood, Caië: wit en Ilse: blauw). Elke geslaagde verbinding wordt met een applaus beloond!

Anja heeft nog een opdracht mee: de drie meters staan in het koor en recht voor hen, laten hun petekinderen zich eerst vooruit vallen, dan achteruit vallen, in de armen van hun meters: een kwestie van groot vertrouwen!

Dan breken we brood met Agnes, delen het en wensen elkaar vrede toe. We luisteren aandachtig naar de bezinning (zie de tekst van Anja) en luisteren naar de voorbeden: We bidden voor de overleden moeder van pater Andreas, voor de drie jonge mensen die vandaag die stap wagen. We denken aan de uitvaart van pater Marcel Weemaes: '... een mens moet leren sterven ...' We denken aan de studenten in Clemenspoort en we bidden voor Jan en Isabelle die vandaag in het huwelijk treden.

Enkele mededelingen door Tom Vermeir over het Leerhuis met priester Luc Maes op 04/10, over de viering op 08/10, de kick-off op 14 en 15/10 en de leesclub op 20/10. We zegenen elkaar en dan is er koffie!

Lut heeft het zich, cynisch gezegd, gemakkelijk gemaakt: voor de bewoners van de 500 (!) studentenonderkomens in de Voskenslaan maakt ze 1 000 (duizend!!) potjes artisanale choco ('t is goeie, ik ben getuige!) om zo o.a. meer kans te krijgen uit te leggen wat 'Clemenspoort' en wat 'Effata' is. Op de potjes moet er een etiket komen en naar goede gewoonte helpt Effata een beetje! Slaap wel!

Dinsdag 04/10, ik denk dat het een initiatief van Odette is, in elk geval leidt zij het **leerhuis** van vandaag en de gastspreker, priester Luc Maes, in. Nu ja, gastspreker is hij niet, maar hij verduidelijkt eerst wel het begrip 'leerhuis'. Dat begrip komt uit de Joodse traditie en het bestaat al van voor de tijd van Jezus de Christus. Joden hebben geen leergezag. Men leest dus voor uit de

Thora of de Profeten, niet om te weten wat er in staat, maar wel om te weten wat God wil zeggen met die oude teksten.

Midrasj is dus het actualiseren van oude teksten: Het 'Woord van God' is wat God vanavond zegt (in een tijdspanne van twee uur!) Denk hierbij ook aan exegese! Als voorbeeld neemt Luc een tekst van het evangelie van twee weken later, ook voor hem nog niet besproken in een leerhuis: Lucas 18, 1-8, over het volhardend gebed of over 'de vrouw en de rechter'. Hij leest die tekst voor, dan is er even stilte, dan noteert iedereen een zin of een woord dat opvalt, of een zin of woorden die hij wil zeggen: De lerenden zijn de motor van het leerhuis (niet de leraar!).

Ik hoor anderen zeer goede opmerkingen maken over die tekst, of aanvullingen formuleren, maar er is mij iets niet duidelijk. Jezus zegt dat hij een gelijkenis zal vertellen (over vertrouwen), maar in het tweede deel van vers 8 spreekt men van 'geloof': voor mij is dat geen gelijkenis, maar een verschil! Als ik die opmerking maak, krijg ik als antwoord dat vertrouwen en geloof gelijk zijn. Dat lost alles op, maar voor mij blijven dat (vertrouwen en geloof) wel degelijk verschillende begrippen. Thuisgekomen heb ik de tekst genomen van de 'Bijbel in gewone taal' en dan wordt alles ineens duidelijk: 'gelijkenis' wordt 'voorbeeld' en 'geloof vinden op aarde' wordt 'gelovigen op aarde zijn'. Ik aanvaard de tekst en heb geen opmerkingen meer: geloof kan zeer individueel zijn, of een gemeenschapsgebeuren. God zál recht (maar daarom niet altijd dat wat wij vragen, met heel veel nadruk) verschaffen en durf ik daarin te vertrouwen?

Priester Luc Maes heeft enkele snedige opmerkingen: *"Ik weet over God niets, maar ik zou Hem geen moment kunnen missen."* En over de almacht van God: *"Hij is er en Hij is er altijd! Dát is de almacht van God"*

Conclusie van de avond (voor mij):geloof is vertrouwen.

08/10 GeviGemeenschapsviering. Maar vandaag komen ook **de geassocieerden bijeen in Bochum (D)** en is het mijn verjaardag, tweemaal heilig (77 jaar!). In de viering verwelkomt Dirk D de gemeenschap, omdat hij dat aan Tom Vermeir niet kan weigeren. Pater Gaston gaat voor, Frans C heeft nagedacht over het evangelie (Lucas 17, 11-19).

Ik volg zijn tekst (bedankt Frans!)

'Vorige zaterdag waren Lea en Frans C hier niet, want ze waren op de babyborrel voor hun kleinkind Bas. Het was leuk om iedereen met vertedering, verwondering en dankbaarheid te zien kijken naar de kleine baby, naar het wonder van dit nieuwe leven.

De lezing van vandaag gaat over de genezing van de tien melaatsen, opnieuw over nieuw leven en dankbaarheid voor Gods genade.

De melaatsen doorbreken de maatschappelijke regels, want ze spreken Jezus aan en Jezus doet hetzelfde want hij erkent hen als 'persoon' en hij antwoordt hen. Jezus onderzoekt niet of die ziekten een straf van God waren. Hij zegt alleen: *"Ga u laten zien aan de priesters"*, waarmee hij verwijst naar het reinigingsritueel voor huidziekten.

Negen gaan naar de priesters; ze genezen onderweg (genezen vraagt tijd!), de tiende, Samaritaan dus tweederangsburger, keert terug en looft luidop God en Jezus voor het hernieuwde leven. Jezus prijst hem voor die dankbaarheid: leven krijgen we van God!

Hoe gaan wij om met de melaatsen van onze tijd (vluchtelingen, gevangenen, ...) of hen op wie wij neerkijken of die onze mening niet delen? 'Horen wij hen roepen om hulp? Zien wij hen als iemand die de moeite waard is? Zijn we bereid om iets te doen?

Beseffen we dat we het leven hebben gekregen, iedere dag opnieuw, van God en van de mensen om ons heen? Zijn we daar dankbaar voor en tonen we die dankbaarheid ook? Komen wij, zoals de melaatse, uit voor ons geloof, en de kracht die we zo krijgen, om door te gaan als we zondigden tegen de Liefde? Laten we dankbaar zijn voor de gave van het leven, voor de kansen, voor de steun die we ontvangen en de steun die we kunnen geven. Dat heeft Jezus ons voorgeleefd.'

We dekken de tafel, we breken brood en delen brood en wijn, zoals Jezus dat heeft gevraagd. Dan bidden we voor een nieuw leven, voor een onverstaanbare bede, voor Vivianne en Gerrit die hun huwelijksverjaardag vieren. We bidden voor de geassocieerden in Bochum (D) dat ze behouden mogen terugkeren, voor een vriend die het moeilijk heeft op school en eenvoudigweg om dank te zeggen.

Bij de bezinning staat er 'auteur onbekend' maar wie schrijft toch zo'n mooie dingen:

'De Heer is er altijd, en het is goed Zijn weg te gaan en voor elkaar Zijn liefde te delen'.

Na enkele mededelingen van Odette (op 24/10 willen we de Advent voorbereiden en op 17/12 zingt het koor kerstliederen), zegenen we elkaar, drinken koffie of chocolademelk en eten een boterham (kramiek of melkbrood). Dan zingen we ook voor de jarigen ('Lang zal hij leven!'), waarom ben ik blij? Om de aandacht of om de extra-zoenen?

Op 14/10 is er de eerste bijeenkomst voor de **kick-off**. Vanaf 19 uur zingen we in en om 20 uur verwelkomt Walter Van Wouwe de geïnteresseerden (een zestigtal). Om duidelijk te tonen dat we in Gent zijn, zingen we 'Klokke Roeland' met Ilse als dirigente en dan situeert Stef De Craene, (als lid van de raad van bestuur Clemenspoort) het project als onderdeel van een nieuwe wijk in het bruisende Gent. Hij stuurde mij zijn tekst die ik hier enigszins verkort weergeef (bedankt Stef!):

'Het Klokke Roeland-lied, iets bijzonders voor een Gentenaar. Niet het lied op zich, maar eerder het identificeren met de geschiedenis van onze stad. Een stad waar ik sinds mijn geboorte woon, ten volle kan leven en waar ik me thuis voel. Ook Clemens, die een stadsapostel was, moet dit in zijn tijd ervaren hebben.

In Gent waren er veel stadspoorten in de omwalling: allen zijn ze verdwenen, maar hun naam leeft voort in straatnamen, kruispunten of buurten. Als Gentenaar ben ik blij te kunnen meebouwen aan een nieuwe poort in de stad: Clemenspoort, een nieuw ijkpunt met een bijzondere dimensie in onze stad. Deze poort zal niet dienen ter verdediging of om tol te betalen om binnen of buiten te mogen. Integendeel, het zal een open doorgang zijn naar een gastvrije plek.

Ik kan meebouwen aan een kerk van de 21ste eeuw. Een open pastoraal project waarin ik geloof, omdat het een oase zal zijn die kansen biedt aan gelovigen, andersgelovigen en niet-gelovigen. Een plek die past in deze stad, het zal er bruisen. En waar we vernieuwend zullen zijn om in gemeenschap met elkaar op weg te gaan. Voor de ene een rustplaats in de drukte van het leven, voor een ander een vindplaats naar diepere zingeving, voor mij een weg van de barmhartigheid!

Pater Johannes Römelt (provinciaal van de Clemensprovincie) 'stelt de vraag of het bouwen van een nieuw klooster met kerk aan de Voskenslaan geen dwaas idee is, nu er zoveel kerken moeten gesloten worden! Redemptoristen moeten experimenten aandurven, ze moeten nieuwe wegen durven ingaan. Clemens Maria Hofbauer heeft het zo uitgedrukt: Wij moeten het Evangelie, de Blijde Boodschap, opnieuw verkondigen: nieuwe wegen zoeken, nieuwe woorden gebruiken, een nieuwe manier om je uit te drukken zoeken, maar ook een nieuw huis bouwen. Dát doen wij, hier in Gent, en die plaats is zeer toepasselijk Clemenspoort genoemd.

In het begin, toen ik pas redemptorist was, werd ik belast met de zielzorg per telefoon in Trier, om mensen te helpen die met hun vragen niet verder geraakten, die op hun tocht een luisterend oor nodig hadden. Voor mij was het zeer duidelijk: redemptoristen moeten bereid zijn mensen te ontmoeten wáár zij leven, om hun levensperspectief te verbreden en een meer heldere weg aan te geven.

Redemptoristen spreken van 'Verlossing'. Dat betekent dat het levensperspectief van mensen breder worden gemaakt, dat mensen groeien in hun leven en in hun geloof, dat in hen vertrouwen en hoop groeien.

Hier in de Voskenslaan in Gent willen wij iets gelijkaardigs doen. Wij zullen ontmoeting aanbieden, iedereen zal een plaats hebben, er zal gelegenheid zijn in geloof te groeien, leven zal er zijn, alles zoals Jezus de Christus het heeft gewild. Gods aanwezigheid wordt er gevierd.

Velen van u hebben pater Guido Moons gekend, hij was inspiratie voor heel veel mensen in Gent. Hij was met ons onderweg. Lange jaren was hij in de leiding van de Clemensprovincie. Hij droeg daar verantwoordelijkheid en ook bij zijn medebroeders was hij een bron van inspiratie. Lang hebben wij samen overlegd hoe wij pastoraal in Vlaanderen zouden optreden: dat is in 2006 begonnen, in het jaar 2010 hebben wij de beslissing genomen: "*Wij doen het.*" Daarna was het werken en nadenken om het project op gang te brengen (en te houden).

Bewust is er gekozen voor een plaats in de stad, waar veel mensen leven, werken of gewoon verblijven. Maar dat betekent ook midden in de vragen en de conflicten staan en daar waar mensen elkaar ontmoeten, solidariteit ondervinden, zoals bij Effata.

Wij hebben bewust voor Gent gekozen omdat hier mensen zijn, waarmee wij samen op weg zijn en verder op weg kunnen gaan. Wij, redemptoristen, werken steeds met anderen samen. Ik heb dat in Trier ondervonden, in Gent zal het ook zo zijn. Clemenspoort zal leven als vele onderscheiden mensen bereid zullen zijn zich in te zetten, als onze broeders en andere mensen hier als christelijke gemeenschap te leven. Clemenspoort zal leven als veel mensen uit een verdere omgeving met hun mogelijkheden, met hun tijd en met hun financiële steun Clemenspoort levend houden. Wij, redemptoristen, werken graag met de Effatagemeenschap samen, maar wij staan ook open voor andere partners.

Is het dus een dwaas idee met Clemenspoort te beginnen? Neen, ik denk het niet. Het is een gok, zoals elk begin een gok is. En dit begin geeft ruimte om het Evangelie opnieuw te zeggen, opnieuw te beleven.' (Bedankt, Johannes, voor uw tekst en voor de vertaling door Jelle!)

Dan spreekt pater Ives De Mey (die co-coördinator is van het Clemensproject) over de missie van Clemenspoort, een thuishaven van een bezielde gemeenschap waar iedereen welkom is. De

nieuwe kerk is een grote lege ruimte met muren errond, met veel licht, met plaats voor veel kaarsen, waar veel liederen gezongen worden, waar veel mensen kunnen samenkomen.

Tot slot van dit 1ste deel spreekt Bernadette van Laere, (lid van de raad van bestuur van Clemenspoort en lid van de stuurgroep van Effata), over de visionaire inzet van pater Guido Moons en het engagement van de Effatagemeenschap. Guido zei ons: *“Wees niet bang!”* Bernadette eindigt met de woorden: *“Clemenspoort, ga open!”*...

Dan zingen wij een negro-spiritual (a capella) die Guido ooit dirigeerde met een koor van 2 000 man in het Kuipke in Gent: ‘O Freedom’.

In het 2de deel komt Agnes Vandenstein (geassocieerd lid van de redemptoristen) ons vertellen waarom ze gekozen heeft om in het nieuwe begijnhof te wonen met leken en redemptoristen. Dan zegt Ilse Spiloes (initiatiefnemer van Scala-teaching) waarvoor de ateliers gebruikt zullen worden en haar keuze om een project rond leerbegeleiding op te starten. Superblij is ze voor de kans samen te werken met de redemptoristen. Zij vermeldt eveneens het naaiatelier, waarvan Rita Cauwels, na al die jaren interesse, de leiding zal nemen. Sven de Visscher (docent aan de Hogeschool Gent), een van de bezielers van de nieuw opgerichte studentenwerking ‘Ronde+’, met ruimte voor ontmoeting, kunst, verstillig, zingeving en sociale actie, verbonden met Clemenspoort, geeft nadere uitleg over zijn plannen (in de blokperiode is er blokonthaal en blokcafé voorzien).

Wij hebben het éénmaal gezongen, om Guido een hart onder de riem te steken: ‘You’ll never walk alone’ (Don’t be afraid of the dark!)

In het 3de deel komt Nathalie Landrieu (architect – werf coördinator voor Arch & Teco) iets meer zeggen over de uitdaging om te kiezen voor een duurzame en toch inspirerende architectuurlijn en over de samenwerking redemptoristen - Arch & Teco. Tot slot van dit derde deel geeft Odette Soens (lid van de raad van bestuur van Clemenspoort) aan dat het project gedragen wordt door velen en dat er een eigentijdse dynamische vrijwilligerswerking opgebouwd is rond het ‘imkermodel’ (ze brengt zelfs een bijenkorf mee!), dat voor de dagelijkse werking zal zorgen. Iedereen is als vrijwilliger welkom. Trouwens: als je vrijwilligerswerk doet, leef je gemiddeld zeven jaar langer!

Guido heeft het ons aangeleerd en verklaard met de Bijbel (Jesaja, hoofdstuk 65 vanaf vers 17) in de hoog opgestoken hand: *“Dat een nieuwe wereld komen zal”*. Het Effatakoor zingt.

In het vierde en slotdeel spreekt Walter Van Wouwe (co-coördinator van het Clemenspoortproject) over de steun van de redemptoristen, over de vrijwilligers, die bezig zijn om middelen te verzamelen voor glasraam en meubelen tegen 1 oktober 2017, over fundraising, over ieders mogelijkheid om zijn steentje bij te dragen (letterlijk dan) en over zijn lattenplan.

Als slotlied zingen we omdat wij willen leven: ‘Dan zal ik leven’. *‘Mijn ogen kunnen het licht verdragen’*. Ik denk dat het dankbare applaus voor het koor is bestemd.

Nadien kun je gewone, donkere en witte choco kopen (Lut kan geen choco meer zien!), steentjes en latten kopen en vooral genieten van de receptie verzorgd door Rita en haar ploeg vrijwilligers; ook de kleine honger is honger! Proficiat!

Op 15/10 komt de meditatiegroep bijeen, dan is er **viering** en dan **de tweede uitgave van de kick-off**. Ik ben er niet bij (familiaal verjaardagsfeestje), ik zoek wel ‘iemand’ die een impressie kan geven. **Walter VW** heeft mij de maandelijkse impuls gestuurd (Bedankt Walter!). Hierbij een samenvatting:

‘Walter is met het Clemensactieteam in Congo als er onlusten zijn (om het presidentschap). Gelukkig is er daar niets gebeurd, maar het geheel gaf een gevoel van onveiligheid en innerlijke onrust. Maar als je een anker hebt kan je tegen de storm. Dat anker dat rust bracht in de onrust, in zijn storm, had zijn oorsprong in de meditatie. Bij de voorgaande meditatie was er diep in hem een ruimte ontstaan waar de onrust niet kon in doordringen en hij zichzelf niet voelt als een machteloos blad waar de wind mee speelt. Ook waren er de mimimeditaties in de jeep of tijdens een wandeling. In Luozi had hij met medereizigers afgesproken om in de kerk 10 minuten te mediteren, de mooiste minuten van het terreinbezoek. Samen het anker laten vallen en na de meditatie het anker weer ophalen, klaar om te varen met nieuw vertrouwen.

Walter beveelt aan, trouw te zijn aan het dagelijkse mediteren: het is een positieve gewoonte en op het einde zal je dagelijks tweemaal 20’ mediteren, dagelijks het anker laten zakken en weer op halen, zeker dat je over een betrouwbare anker beschikt en het elke keer sterker maakt. En als je het echt nodig hebt, is het anker er.’

Voor de viering gaat pater Gaston voor, Jackie verzorgt de woorddienst en Eric, de man van Odette, verwelkomt de gemeenschap. Sylvie, met gitaar en Hilde, met fluit, begeleiden bij het

zingen. Jackie tracht in interactie te gaan door in het midden van de viering een stil moment in te bouwen, een 'godelijke stilte' als stil gebed en op het einde van de viering met overtuiging samen een toepasselijke geloofsbelijdenis te bidden.

Het evangelie dat we lezen komt uit Lucas, 18de hoofdstuk, verzen 1-8. We kennen het beter als 'de parabel van de onrechtvaardige rechter' of als het verhaal van de vrouw en de rechter of als 'Het volhardend gebed'. In Gent is het paneel van 'het Lam Gods' in de kathedraal zoek sinds 1934. Er is wel een gezellige brasserie 'de rechtvaardige rechter'. Priester Luc Maes kwam ons op dinsdag 04/10 meenemen in zijn leerhuis, (daar, op 04/10, vind je veel achtergrondinformatie) en het leerde mij, Jackie, dat dit het belangrijkste is van deze oude evangelische teksten: niet enkel wat ons een geleerde exegeet voorlegt als interpretatie van de tekst is belangrijk, maar wat die tekst betekent voor mij, in mijn leven. God is nu met ons bezig en Hij spreekt doorheen woorden van een oude tekst.

Vandaag kunnen we niet echt in gesprek gaan zoals in een leerhuis, maar ik doe een poging: Stel je voor dat Jezus jou vraagt: *"Als de mensenzoon komt, zal hij dan geloof vinden op aarde?"*

Een eerste uiting van dit geloof, zo horen we vandaag, is 'bidden' of zoals Jezus zegt: *"Bidden zonder ophouden."* Wat moeten wij ons daarbij voorstellen? Dat lijkt niet mogelijk! Is dat wel wenselijk? We moeten toch ook leven, werken, eten, slapen, ... Bidden ..., tracht misschien eens voor uzelf na te denken wat dit voor u betekent, ... Ik denk, voor de een is bidden iets dat je gans alleen doet, voor de ander kan het alleen in gemeenschap en weer voor de ander is bidden een klaagzang. De een zal blijven vragen om iets te bekomen en de ander zal eerder willen luisteren naar wat God hem of haar te zeggen heeft. Voor de een zal bidden in de kerk gebeuren en voor de ander eerder thuis of tijdens een wandeling in het bos. We kunnen er uren over praten wat bidden wel en niet is.

Maar beter, mag ik u uitnodigen om, in plaats dat ik de volgende minuut volpraat, we deze ruimte even opvullen met stilte, godelijke stilte, een uitnodiging tot een kort stil gebed, een uitnodiging van God die zegt: *"Ik zal bij u zijn."*

De bezinning gaat over 'Zouden we er niet aan beginnen?', het verhaal van Iedereen, Iemand en Niemand die een belangrijk werk moeten doen: aan het einde beschuldigde Iedereen Iemand omdat Niemand deed wat Iedereen had kunnen doen.

Op het einde van de viering zei Jackie nog het volgende:

"Vorige week voelden we zoiets aan: bidden is leven in verbondenheid met God, met het bewustzijn van zijn aanwezigheid. Bidden is natuurlijk niet de enige uiting van geloof. En geloof is ook niet iets dat er is om over te spreken. Geloof moet je doen. Het is geloofstaal voor jongeren waar alle ergerlijke franjes van theologie, wetten, kerk en holle plicht van af zijn. Dan hebben wij een antwoord op de vraag van Jezus: "Zal de mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden?"

Ik nodig u uit om samen dat geloof uit te zeggen, aan de hand van de tekst op het briefje dat u bij het binnenkomen gekregen hebt: *"Ik geloof in God, die er voor ons wil zijn, die naar ons luistert, die ons nabij wil zijn. Ik geloof in Jezus, die mens is geworden, die oog had voor kwetsbare mensen, die niemand in de kou liet staan. Ik geloof in de Geest die ons bezielt om Jezus na te volgen. Ik geloof ook in de mensen om mij heen, dat zij zoeken naar geluk, dat zij door U, God, bemind worden. Ik geloof ook in mijn eigen leven, en dat Gij, God, mij bemoedigt en beschermt. Ik geloof dat Gij ons allen een leven hebt gegeven, dat sterker is dan de dood. Amen."* (Bedankt 'iemand' en Jackie!)

We hebben brood gebroken en gedeeld, wijn gedeeld, gebeden voor onszelf en voor elkaar, gezongen van 'Wees hier aanwezig' tot 'Bless the Lord' en elkaar gezegend.

De tweede uitgave van de kick-off zal wel hetzelfde verloop van de eerste hebben gehad, met dat verschil dat het slotlied van het koor nu is: 'Jij die bent: *"Ik zal er zijn voor u"*.' Hoop op een nieuwe morgen! Er is nog een verschil: de groep geïnteresseerden bedraagt nu een negentigtal mensen. Weer wordt de receptie verzorgd door Rita met haar ploeg van vrijwilligers uit De Pinte. Bedankt en proficiat!

Vandaag, maandag 17/10 ging ik onze Guido groeten. Nu brandt er weer een dikke witte kaars met heel veel licht in een lantaarn op zijn bebloemde graf! 'Licht, overdek mij, vuur mij aan ...'

Leesclub op 20/10. Wij bespreken het boek 'Een nieuwe aarde' van **Eckhart Tolle**. Geboren in Duitsland, heet hij feitelijk Ulrich Tolle, maar heeft om Meister Eckhart te eren, diens naam aangenomen.

Vooreerst wil ik zeggen dat ik door de titel van het boek 'Een nieuwe aarde' op het verkeerde been werd gezet. Ik dacht dat die titel verwees naar Jesaja, hoofdstuk 65 verzen 17 ev., waar wij met het koor een lied over zingen (lied 135). Maar de hoofdstukken die ik las gingen over 'het ego'. Halverwege ben ik dus gestopt met lezen, het boek werd veel te moeilijk, mede dank zij mijn verkeerde verwachting. Bovendien blijkt het boek een voortzetting te zijn van de denkwijze van Eckhart Tolle. Je moet dus weten hoe hij redeneert ('ego' tegen 'bewust leven') om in het boek te zijn en vooral meditatief aangelegd te zijn, wat ik niet ben!

Henk, die het boek 'verklaarde' en heel veel werk gedaan heeft, en wie ik dankbaar ben voor deze leesclub, heeft ons dan doen luisteren naar interviews van Oprah Winfrey, de bekende praatprogrammavoorzitter, waarin Tolle de kans krijgt uitvoerig over zijn opvattingen te spreken en ons te overtuigen van zijn gelijk: lees blz. 217 en volgende, dan ben je overtuigd. Maar het blijft een boek voor de 'happy few' en de vraag blijft of, als van die honderden miljoenen mensen die 'egoïsch' denken (enkel gericht op het ego) er enkele tientallen miljoenen bewust gaan leven en denken, of dit de ondergang van de aarde zal tegenhouden. Daar heb ik geen duidelijk antwoord op gekregen.

Een datum voor de volgende leesclub is vastgesteld: maandag 16/01/2017. Wij lezen dan het boek 'Waar blijft de Kerk?' van Erik Borgman, leken Dominicanen, 'gedachten over opbouw in tijden van afbraak' (boek uit 2015).

Op 22/10 staat de Effataviering in het teken van de solidariteit met de Maya's in Guatemala en dit aangezien het Missiezondag is, met priester Eric Gruloos, die daar al meer dan 30 jaar 'verblijft' en die vandaag te gast is bij Effata.

Eerst oefenen we om 17 uur in de kapel, onder de leiding van een enthousiaste Hilde enkele eenvoudige Zuid-Amerikaanse liederen (Red de aarde, Guatemala, Paz, Paz, Paz, En todo amar y servir en El hilo). We luisteren naar een in een keuken opgenomen versie van 'El hilo', de definitieve versie wordt met Pasen (?) gezongen.

De hele viering lang, staat, naar de traditie van de Mayacultuur, de chembil (de cirkel met zes kleuren, opgebouwd met groenten, mais en fruit) centraal. De chembil en de overdadige kleuren symboliseren, wat door God is gegeven. Hij stelt de tafel of de verzamelplaats voor, en al wat er deel van uitmaakt zijn de vruchten van de aarde. Westen, noorden, zuiden en oosten zijn donker, bleek of gekleurd. Met de chembil wordt God gedankt!

Nina verwelkomt de uitgebreide gemeenschap, Annette leest het evangelie (Lucas 18, 9-14), Erik Gruloos spreekt over het evangelie en gaat ons voor, enthousiaste Hilde leidt het orkestje (Lut met de dwarsfluit, Hilde en Sylvie met gitaar en tempi, Anja met accordeon, ...) en de samenzang. In zijn commentaar van het evangelie wijkt de bevlogen Eric af en vertelt hij over de guacamaya (of -o), een grote, mooie vogel in Guatemala die één groot gebrek heeft: hij wéét dat hij mooi is. En over een betoging, gegarandeerd door een vredesovereenkomst van nu twintig jaar oud, maar waarbij de mensen die de orde moeten bewaken de moordenaars van vroeger zijn. Resultaat: 38 doden en een troostend gebaar: hun namen op een muur.

Het evangelie gaat over Farizeeën en Tollenaars, niet tegen elkaar, maar de Farizeër vraagt: "Ontferm u over mij!" Indianen zijn daarin zeer verdraagzaam! Wij zingen en bidden: na het openingsgebed: 'Red de aarde', bij de offerande: 'Guatemala', bij de vredeswens: 'Paz, Paz, Paz', na de communie: 'El hilo', bij de voorbeden: 'En todo amar y servir', om te eindigen met een vraag om zegen: 'Bless the Lord'. Na de viering: praten met Eric Gruloos, praten onder elkaar, nakaarten over de Leesclub, praten over gezondheid en toekomst, over het nieuwe boek, ... koffie drinken met een vanillewafel. Komt er ooit echte vrede in Guatemala en wat is de waarde van een 'waarheidscommissie'?

Het **Effatakoor repeteert op 28/10**. Eerst inzingen in dit geval met een 'Oosterhuisje', een korte acclamatie: 'Dat onze ogen opengaan voor die flitsen van een nieuwe wereld' Willen zij die een viering voorbereiden geen concertliederen voorstellen (bijv. lied 135 voor morgen). We herhalen **lied 73** 'Dan nog' en, met het oog op het Kerstconcert op 18/12, de Engelstalige Christmas Carols (mooi!), Hugo zal zorgen voor een Engelstalige versie van lied 148 (om te verspreiden bij het koor). Dit optreden zal gelijk zijn aan die van verleden jaar. Ilse bereidt verder de komende optredens voor (zo zal er na de viering op 17/12 in de kapel Kerstmarkt zijn met Kerstliederen (géén repetitie voorzien!)). Er zal bovendien geen repetitie zijn op 11/11!

Op 29/10 is er Effataviering. An verwelkomt de gemeenschap en ze herinnert aan de natuurwandeling in Vurste, met inbegrip van een bezinningsmoment, die de catechumenen met

hun meter hebben gedaan. Priester Luc Maes gaat voor in de viering, Mia zorgt voor de homilie over het evangelie (Lucas 19, 1-10) over Zacheüs, een groot zondaar want tollenaar. Het is niet omdat wij de geschiedenis van Zacheüs al zoveel gehoord hebben dat de geschiedenis van die man onbelangrijk is. Mia zegt nog een en ander over Zacheüs, maar ik kan het achteraf niet meer lezen (ik heb last van microschrjven, te klein en onduidelijk schrijven, symptoom van de Ziekte van Parkinson.) Ik heb aan Mia, net zoals vorige keren gevraagd om haar tekst te krijgen, maar vermoedelijk kan ze mijn mail niet ontvangen of niet lezen. Als ik nog tekst van Mia over Zacheüs krijg, verwerk ik die tekst in een volgende 'Kroniek'. Lees, in afwachting, alles over 'Mia De Meyer' op Google via LinkedIn. Ze is o.a. pastoraal werker in de gezondheidszorg.

Wij hebben brood gebroken en gedeeld, wijn gedeeld, alles zoals Jezus heeft gevraagd. In de voorbeden hebben we gebeden voor onze drie catechumenen. Ook hebben we gebeden voor Eric Gruloos die terug weg is naar zijn missie in Guatemala.

Na een tas koffie keer ik naar huis terug, ik voel mij niet al te best. Ik wijt het aan de warmte.

De eerste dagen en nachten met vrieskoude zijn aangekondigd: ik zal eindelijk beter de (elektrische) verwarming kunnen regelen, bladeren zullen afvallen, de 'grote kuis' buiten kan eindelijk beginnen!

Lieve mensen hebben op Guido's graf winterheide (witte en rode) gezet en een dikke witte kaars brandend gehouden in een lantaarn. Nu, zondag, is er een noevenkaars geplaatst, een kleurrijke pot met bloemen en een grote pot met koperkleurige asters. 'Zo zwaar en droevig als wij zijn ... twee jaar is het geleden dat Guido plots heenging'.

Wouter, zaterdag 5 november 2016.